

У Новоме Саду 20. марта 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Х Р И С Т О С В А С К Р С !

Христос васкрс', — јади наши
Христос васкрс', — прне ноћи!
Христос васкрс', — ране љуте!
Христос васкрс', — сузне очи!

Христос васкрс', — паћеници,
Под којима камен пуца!
Христос васкрс', — заточници,
У ким' мушко срце куца!

Христос васкрс', — поборници
Соколовма равни сивим!
Христос васкрс', — браћо наша,
Што сте пошли путем кривим!

Сећајте се душе своје
Док не буде понеари;
Враћајте се с крива пута,
У нерасцеп, у град стари!

Христос васкрс', — српски ваде!
Христос васкрс', — мушки раде!
Христос васкрс', — братски складе!
Мачу, штите, — несавладе. . .

Ј.

Шетња по Вршцу.

VI.

Ту је већ и ускрс. Пре ускрса, на Лазареву суботу, дочекали и поздравили су у Јерусалиму са маслиновим гранчицама Исуса Христа, који је јашно на магарету. Ми тај догађај слаavimo, па пошто у нас нема маслинових дрва, то наша деца носе за знак мира врбицу. Тај догађај из живота богочовека Исуса Христа сигурно је и калуђеру Радићу лебдио пред очима, те је и он пред ускрс зашао по вршачкој дијези, али није јашно на магарету, него је ишао са поп Цијуком и суботичким поп Вићом, а деца му успут нису певала: „Благословен грјади во имја господње“, него му је усред поста поп-Цијук певао најмрсније песме, да је и сам кочијаш од стида морао црвенити. Нису га ни врбицама дочекали, јер је своју „каноничку

визитацију“ чинио пре Лазареве суботе, па пошто исту „визитацију“ мисли после ускрса наставити, то га ни онда неће моћи врбицом дочекати, а да његов дочек буде ипак у нечем бар налик на Христов у Јерусалиму, то ће га свакако морати општине дочекати са каквим гранчицама, па ма то биле баш и дренове. Грана је грана, а дрен је уз то чвршћи и издржљивији од врбе, па је баш као створен за дочек таквог беспосленог младића, као што је наш „јединац.“ Него у човску приликом ове смешне „каноничке визитације“ усљед асоцијације идеја порађају се и друге мисли. Јер сад се баш у нашој вароши одржава визитација војника, па како би било, кад би деда-владика свог унука уместо на „каноничку“ на ову визитацију послао? Здрав је, јак је, гојазан је, млад је, па би као војник могао више цару користити, него други глинцави момци, које узимљу у војнике, а овако „јединац“

бадавадише по двору и од дуга времена тумара по вршачкој дијецези. Био би то диван форушица, а овако је пофалио каријеру, јер од владичанства нема ништа, већ једино се поред живог деде може још неко време унук башкарити и говети својој сујети и неспособности. А на послетку, за што не би он то чинио? Кад Герману за љубав могу одборници пропуштати на карловачку беседу крушедолску куварицу и њезину шћерку, зашто овда не би могао наш „јединац“ владичански двор претворити у свој харем? Наши калуђери треба да су сви једнаки и да су „образ кротости и целомудрија“, па не сме ни калуђер Радић изнимка бити. Ни бољи ни гори, већ баш прави калуђер као што „подобает.“ Ни сам честити И. Руварац не сме да је честит, већ му други и против његове воље морају доказивати, да је он одиста честит.

Али манимо се владичанског двора; бежимо из тог кужног ваздуха, где такви одношаји владају, какви су по народној песми владали „у проклетој земљи Инђији“, па хајдемо и прошетајмо се по чистом ваздуху, по српском крају, где жуборе Бранков, Милетићев, Јакшићев и Змајев студенац. Ту ће бити и Христос међу нама, а код двора зија на нас сатана. У српском крају, где је рад и живот, ту ће нам Исус Христос делити црвена јаја у виду споменика нашим заслужним песницима и поборницима за народна права. О ускресу осветиће се у његово име Бранков студенац и подићи ће благодаран народ свом славују скроман али трајан споменик. Ту код Бранковог студенца око којег је засађена словенска липа, можемо душом дахнути и напојити се светом вером, да ће једном нестати са ове земље свако недело и сваки безаконик, који су данас и богу и народу додијали, те ће скорим за њих морати доћи страшни суд, да би се бог зарадовао на небу, а народ пропевао на земљи. Долазак таквог суда народ ће у напред прославити и то о Духовима, кад ће се осветити и подићи споменик на Милетићевом

студенцу. Ни згоднијег часа, ни лепшег имена за ту прославу, која ће чисто народна бити. Него поред свег тога, што мора свако признати, да је врло лепо, што се Вршчани сећају заслужних и узорних српских синова, ипак им се мора пребацити да су неблагодарни, јер се још нису сетили свог земљака — Јована Стерије Поповића, па да и његовим именом оките један студенац. То су требали учивити пијачари, али они немају за то времена, јер морају дочекивати великог жупана, поткопавати опстанак певачког друштва и свугде се тамо налазити, где ваља против народа радити, па немају времена, да и што добро учине, да подигну споменик своме земљаку. По што су пијачари пропустили, то ето хоће сад спротиња раја у Радаковој мали да учини, хоће о свом трошку да пробуши нов артески студенац а у спомен нашем Јовану Стерији Поповићу. Евала на томе сиротињи раји — она ће тиме и овога пута осветлати себи образ!

А сада, при завршетку све „шетње“, честитам свим штов. претплатницима ускрес и препоручујем им, да они своје упутнице пуне у шетњу до Новог Сада, те да обилатом претплатом потпомогну „Стармалог“, који неће никад престати, да хвали све, што је лепо и добро, а куди и шибало оно, што је ружно и штетно. Да би то могао „Стармали“ и даље чинити, за то је неопходно нужно, да се из свију крајева Српства подигну упутнице (ма и запечаћена новчана писма) и да се одшетају до Новог Сада до издавача „Стармалог.“

У то име: сретно и весело провели ускрес!

Вл.

У Ш Т И П Ц И.

„Његова Небираност“, Герман, послао је на земаљску изложбу у Будапешту старе српске светиње: одежде петрахије и т. д. Уверавамо га, да је са себе

ПОДЛИСТАК

Копање блага.

Хумореска Лазе Панчића.

(Свршетак.)

„Тако! Сад се можемо лепо и мирно разговарати,“ рече Ника Арси, па је дахнуо душом, као да му је тешки терет са срца пао. „Говори дакле!“

„Чуј ме. Синоћ сам уснио једног старца. Беше сед као овца, а брада му се до земље чак пружала,“ отпоче Арса а Ника га је слушао нетренимице и надокнајмице „Ја сам сав претрнуо, кад сам га видео, а он ми рече: „Не бој се Арсо, ни чега! Ја сам дошао да усрећим тебе и Нику Визеша. Сутра пред поноћ отидните вас двојица до чивутског гробља и копајте на оном месту, где су 1848 г. многи Србијанци изгинули. Тамо ћете наћи силно благо, те ћете постати најсретнији људи на овоме свету.“ Ја се на то тргох из сна, прекрстим се и окренем се на другу страну, па опет заспах. Кад ал опет ми се старац појави у сну и рече: „Не чини друкчије, него отидни сутра са

Ником на оно место, где је силно благо закопано.“ Ја се опет тргох, опет се прекрстим и опет на ново заспах. Кад ал и по трећи пут ми се старац појави и опет рече: „Не чини друкчије, већ тако, како сам ти рекао.“ Ето, то сам уснио, а ти сад реши, шта нам ваља чинити.“

„Зар се ту може човек још предомисљати?“ ускликну Ника. „Отићићемо до вече на посао, па кад се докопамо блага, овда ћемо читавом свету пуцати под нос. Онда из моје куће неће никад избивати печење, вино и ракија, а богме нећу више ни у овом кућерку седити, него ћу се одселити на пијацу. Да, баш на пијацу у пркос свим мојим душманима.“

„А како би било — додаде Арса, — да собом до вече поведемо и Панту Дикицу, мога доброг пријатеља?“

„А шта ће нам он?“ запита Ника улашено.

„Па да нам помогне. Знаш, посао ће бити тежак, па не би згорег било, кад би смо и још једног друга уза-се имали.“

„Нећу да знам о том,“ рече Ника одлучно и срдито. „Нека буде тако, како је старац рекао. Зар ја да богатим Панту? Нека се он спомогне како зна, а то благо код чивутског гробља старац је само нами двојици дао, па ја нећу ни с ким другим да га делим.“

скинуо ону мантију и камилавку, која му обележава достојанство, и то да је изложио, најбоље би учинио.

* * *

Поп Н. који се увек држи моде и иде за Германом, спрема се, да на првој идућој винарској изложби, изложи из цркве — причешће.

* * *

Уредник „Н. Д.“ ограђује се против „Заставиног“ подлистка: „Савест се свети.“ Признаје до душе, да је све оно истина, само није истина то, да му се кад кад буди савест.

У идућем броју изгрдиће писца оног подлистка, који не зна ни то, да се „мртви“ не буде.

* * *

Пештанске новине пишу, да ће се наш сабор састати у Карловцима крајем августа, кад почне грожђе да зри. Герман је са нотабилитетима пробирао и пробирао, па је нашао, да је за сада грожђе још — кисело.

* * *

Радић је у својој дрскости наложио општинама вршачке дијецезе, да га дочекују звоњем и литијама. Ако и други пут пође у ревизију, не треба ништа да наручује, јер како се лепо понашао могу га дочекати још и — рипидама.

* * *

Поп Никола назива ову недељу „великим црквеним маневром“. Он вели: „Ове недеље има толико бденија, служби и вечерња, да то већ није ни хришћански“.

* * *

Наш јединац се опет не жали толико на целу

велику недељу колико на велики петак и велику суботу. На та два дана не смеју звонити звона, а ако се у то доба нађе случајно на путу, општине ће га морати дочекати с — клепетањем.

Ј.

Ђира. Та канда имаш нешто да ми кажеш, — ал се устежеш.

Спира. Јеси ли слушао, да каткад људи због попа Николе омрзну и на светога Николу.

Ђира. Слушао сам.

Спира. Ето видиш, брате Ђиро, тако мора бити да се Анђељи због тебе расрдио и на светог Ђирила.

Ђира. То лако може бити. Али сада још треба да докучимо, шта му је Метод крив.

Ђира. Нуто чуда! У Бугарској попови штрајкују, — неће да служе.

Спира. Ђути, молим те. Ако само неће да служе, то је још цвеће и ковиље. Али код нас, — што год које свештено лице мање служи, то више оће да заповеда.

Признање једног слушатеља филозофије.

И Хегел и Лајбниц,
То је мени фантом;
Жеђ се моја филозофска
Гаси само кантом.

Ј.

„Па добро, брате Нико. Како ти велиш, онако нек буде. Дакле до вече?“

„До вече зацело,“ па се за тим пријатељи опростише. Арса оде кући, а Ника остаде да ужива. Сад га нису као мало пре мориле црне мисли, већ се сав претворио у миље и усхићење.

* * *

Око једанаест сати у вече отишли су Ника и Арса до чивутског гробља. Ту се над потоком Месићом налази крст, где су 1848 године многи Србијанци изгинули, па ту отпочеше Ника и Арса копати. Таман је Ника забо први ашов, а испред њих изиђе на четири ноге нека црна подоба. Арса дрекну, баца ашов и побеже, а Ники се укочиле ноге, на се није могао ни с места маћи. Кад се црна подоба ближе примакла, видело се према месечини, да није црна, но управо бела, јер је на њој кожух био наопако обучен. Изгледаше као бели медвед. Ника у Нстраху нит је шта видео, нит чуо, него је мислио, да му је куцнуо последњи час. Подоба се подиже и ухвати га за гушу, па га обори на земљу. Сад су ударци падали на сиромаша Нику као киша.

„Хоћеш моје благо, несретниче?“ говорила му је подоба и непрестано га је ударала.

„Нећу. Пустите ме тако ти бога и матере божије!“ стењао је сиромаш Ника.

„Хоћеш ли још кадгод поћи да копаш блага?“

„Никад више. Да бог да се распао, кад будем на то само и помислио,“ клео се Ника.

„Добро. Али тешко теби, ако погазиш реч,“ рече му подоба, удари га последњи пут, па га за тим пусти, а Ника се нагло подиже и безобзирце побеже кући.

„Но овог смо, Панто, за увек излечили од његове болести,“ рече после неколико тренутака тој белој подоби Арса, који се међу тим био вратио и сведок био Никиног страдања.

„Томе зацело неће више никад пасти на памет, да копа благо,“ одговори Арсин пријатељ Панта Дикица, јер је он то био, па за тим покупе ашове и одоше својим кућама.

И заиста: Ники Визешу није више никад пало на памет да тражи и копа блага, него крпи ципеле и живи чемерно, као што је и до сад живео.

Б: „Јесу ли и католички фратри или чивутски рабинери изложили своје црквене светиње на будапештанској изложби?“

Ш: „Богме о томе нисам ништа чуо. А ко ће и излагати своју цркву на изложбу?“

Б: „Па то је учинио Герман . . .“

Ш: „Та биће да му то тако налажу канои и црквена свест, јер Његова Небираност увек поступа по канонима и црквеној свести.“

Б: Ове се године састала два ускрса. Православни и римокатолички. Па кад се већ и ускрси зближују и састају, ја не знам зашто не би и људи? — зар баш да не идемо на састанак у Велеград?

Ш: Е мој брате, кад би ми били паметни као наши ускрси, било би друго шта. Ускрси се састали, растаће се, па ће опет остати какви су и били. Православни и римокатолички. Али нас зову у Велеград да нас као ускршње јаје утуцају, па да нас метну у џеп. Дакле боже да останемо код куће.

Ј.

П у с л и ц е.

○ Лане у ово доба били су многи Панчевци у Кикинди, где се скувао познати панчерај. Сад су требали неки кикинђани доћи у Панчево, да створе какав кикиндерај

△ Бизмарк је о слави своје седамдесетогодишњице добивао телеграма и од Аустријски Немаца. Ти телеграми мора да су пријали Бисмарковој (кенигс) греческој мудрости.

ѝ У Паризу је сад грозничаво стање. Чудновато! Иначе обично после грознице долази Хина, — а овде је Хина баш проузроковала грозницу.

М Кад већ нисмо хтели ићи у Велеград, могли смо послати бар један барјак, на коме би ћирилицом написано било: *Априли-ли-ли!*

≡ Није требао Радић ићи да обраћа Назарене баш у време поста. Јер они у место да су слушали његове грдње, једнако су само то мислили: кад је овај у пост тако пуначак, какав ли ће бити тек кад се омрси.

◎ У „Нашем Добу“ сад се већ систематично Матица Српска депунцира, да се политика у њу улегла. (Тиме је наравно динамит под Матицу бачен,

— сад само треба Тиса оком да севне и Матица, [заједно са господином Тоном] оде у ваздух.)

4 Приликом реформисања горње куће могли смо много научити; — а најглавније је то, да и Тиса уме (још те како) попустити, кад наиђе на мало жилавије нотабилтете, него што су они ваши.

≡ „Застава“ зове г. Германа новом титулом: „Његова Небираност.“ Чујемо да ће против тога протестириати неке владике, којима та титула исто тако припада.

Чудо XIX. века.

У данашњем себичном веку заиста је чудо кад се нађе когод да оно, што сам воле радо даје другоме, — а оно што му не прија задржава за себе.

А зар има така племенита створења у XIX. веку?

Има, дабогме. И то је Пошта у краљевини Србији. Јер она листове, чији правац воле, радо експедира адресатима, а листове које мрзи, радо задржава за себе.

Палиулац.

Шајкашки уштипак.

Један наш свештеник саранио је мртваца за наградом од 2 фор., 2 сата пре времена, т. ј. раније но што је лекар дозволио. За сваки сат узео је према томе само 1 фор. Наш свет рачуна, па је израчунао, да се господињу пароху и за остале сатове по једна форинта платила, би можда човека и живог саранио. (То би коштало не више, но само 49 форината.)

Ср.

Американци и ми.

У Америци је ушло у обичај, да се на надгробним крстовима и споменицима не међу заслуге покојника, но само статистички податци.

Тако се на једном споменику може н. пр. ово читати: „Име умрлога: Јабес Смиглеј. Рођен у Конкорду 27. априла 1832. год.; умр'о у Вест. Мидеборгу, 10. фебр. 1885. год. Занимање: земљопоседник, столар и општински већник. Узрок смрти: запаљење цигерице Лекар: Др. Џон Смит“.

Пошто ми и овако мајмунишемо стране навике, ништа лакше, но да ће се и код нас овај обичај одомаћити. А кад се то деси, тада ћемо на неким споменицима читати ово:

На гробу једног, Тисиним реформама упропашћеног сељака стајаће забележено: „Име умрлога: Неца Сувајдић. Рођен: 1850. год. у кући својих предака. Умр'о 1885. год. у јендеку поп Стевановом. Занимање: земљоделац. Узрок смрти: глад и невоља. Лекар: Без лекарске помоћи скончао свој век.“

Надгробни споменик једног нашег нотабилтета

гласиће отприлике овако : „Име умрлога : М. Кикиндић. Рођен 1841. године у Н. Умр'о 1887. год. у Дебрецину. Занимање : саборски посланик. (Некада народњак, доцније нотабилитет, напослетку отворен владин присталица.) Узрок смрти : страх и трепет, што није знао начина, како ће да се покаже још „лојалнији.“

Над гробом једног српског калуђера, читаће се ово : „Име умрлога : Н. Камилавкић. Рођен 1843. год. у Н. Умр 1886. год. у манастиру К. Занимање : Калуђер. (Испрва архимандрит и кандидат за патријаршеско наименовање ; затим прост калуђер. Умр'о : од велике тежине мозга. Лекар : Епитимија, али се није држао лекарских наредаба.“

Из ових споменика ће моћи доцнији статистичари дознати, у каквим смо ми благословеним околностима живили.

Срдан.

Проба пера.

ХСVIII.

Одличје.

Има неки неко,
Јунаштвом се дичи, —
Кад га у рат пошљу,
Он ти први личи.

Сад већ орден има,
Ни бриге му није, —
Тај се орден с пуним правом
Зове : одличје.

ХСIX.

Пред поштанским звањем у једној главној вароши.

Странац. Чија је та лепа кућа,
То красно имање?
Вођа. Кад не знате, казаћу вам,
То ј' поштанско звање.

Странац гледи и гледи,
Очију не скида.
Желите-ли још што знати?
Вођа тихо пита.

Странац. О зидару ове куће
Имам лепо мњење.
Пошту сам вам видио, —
Ал ди је поштење?

С.

Завршујем стотину.

Деведесет и девет
Пробао сам пера, —
Сваком перу рек'о сам :
Не ваљаш ни кера !

Остало ми још једно
У кутији само, —
Кад већ није друкчије,
Оди и ти амо !

То ме перо поуком
Оваком дарива :
Што ти пишеш слабачко,
Нису пера крива.

И тиме је опрана
Част стотине пера.
— Али овда писац можда
Не ваља ни кера.

Г—д—н.

Досетке, наивности и др. — из дечија света.

(Продужење.)

Сједили родитељи с дјецом неколико вечери пред кућом засопце, кад је ведро било. Једне вечери бијаше облачно, па се нијесу звијезде на небу виђеле. Тада ће рећи Славко : „Мати, још Бога није запалио свијеће.“

Сијали у башти репу, боб, пасуљ . . . , а ту бијаше и мала Мара. Видјевши она да је све посијано, рећи ће : „Стрина, све си посијала, а кад ћеш месо сијати?“

У Сријему је обичај слати повојнице породиљи. Мали Славко био је код своје рођаке, када је она добивала повојнице, па то се њему допало. Дошавши кући, прва му би : „Мати, кад ћемо ми родити дијете, да добијемо повојнице!“

Дјевојчица Мара касно устаје. Њекако се деси, те ће једну ноћ преноћити код своје тетке, која нија знала да Мара не воли рано устајати. Она ће њу рано будити али Мара одговараше јој : „Немој ме будити, знаш, ја кад се не испавам онда плачем.“

Узео Милић буквар, да се похвали пред својим братом како је он већ читати научио. У читању даће му брат неке новине, нека њих чита, па што му Милић одврати : „То господа читају.“

Била Драгиња на стану код једнога господина. који је радо чаши искретао данце, па онда није чудо, да сам није могао ноћу од капије до постеље доћи. Госпођа његова говорила би пред дјецом, како је господин болестан, па не може ништа да руча ; те кад је Драгињина мати дошла да је походи, рећи ће јој :

— Мати, мати, наш господин скоро сваки други дан болестан.
— Шта му буде?
— Пада под капијом.

Сједио Мита на бријегу, окле се видио и Дунав и Сава па видјевши те двије ријеке, рећи ће : „А где, мати, ко је онђе онолико воде пролио?“

Тај исти Мита сједио је покрај свога оца, па видјевши како му зној са чела капље, казаће му: „Тада, тата, ала ти киша пада из чела!“

Зауставио учитељ Душана последије четири сата, што је био немиран, али Душан моли да њешто каже. Кад му учитељ дозволи, рече он: „**Морам** ићи кући, да попијем каву, па ћу одмах доћи.“

М. Медит.

Да и ја рекнем коју.

Читао сам, господине,
Како учиш Пегазе.
Светујеш им паметно,
Да по блату не газе.

Ко би блата тражио
Ако има крила!
Ал времена бивају
Каткад здраво гњила.

У такоме времену
Ђаволић се шири,
Блатуштину задахне,
Па је у вис пири.

Кад се блато подигне
И разгорупади,
Онда Пегаз добро зна
Шта треба да ради.

Јунитер му за полет
Дао крила вита;
Ал за сваки случај
Дао му и — копита.

Новајлија.

О словачкој матици.

Путујући ономад на пароброду, опазим где се један Немац и један Маџар живо препиру.

Око њи скупило се више путника.

Приступим и ја, а баш у тај ма Немац рече: Die Slovakische Maticza wäre zufrieden, wenn sie nur auf einen grünen Zweig kommen könnte. Einen grünen Zweig lässt man ihr nicht; aber einen Grünwald, ja.“

„Bravo, bravissimo“ довикнух ја честитоме Немцу, „das kommt in den „Starmali.“

И ево ме да одржим реч.

Л. Б.

Зашто поп Ј. остаде без црвеног појаса?

Било је још: „Во времја оно“, дакле као што видите, давно, врло давно. Само опет није било баш тако здраво давно, да није било владика. Било је владика, те још како их је било, а било их је и тањих, који су то хтели да буду.

Онај, који је хтео да буде владика, дође једаред ономе, који је то већ био — „Благослови владико“...

„Благословен да си синко. А шта ћеш? хоћеш ли новаца?“

— „Можеш ми дати и новаца, али ме пошљи да ти обиђем стадо“...

„Амин“.

Подигло се једног дана четворо кола, та није шала, сад ће да буде смотра. Онај, што је хтео да буде владика, био је већ — мало покрупан. Њега су метли на двоја кола, на трећа је ишла пратња, а на четвртим су колима били све сами — црвени појасеви.

Па опет зато поп Ј. није добио црвен појас. Како се то збитије могло случити, сад ћу вам казати.

Било је баш уз сами часни пост. Поп Ј. си јавили да се спреми за дочек, да изађе с литијом, да подмаже звона, да научи дечицу сходном говору, и т. д. и т. д. То је био налог, али му је добар пријатељ дошапнуо оваки савет:

„Оче, нека ти буде само у реду кујна, па црвен појас не фали. . .“

Поскидаше се лонци и шерпење, пече се на ражњу јагње; међу живином се начинио читав покољ. Просула се крв као на Кенигс-грецу.

„Како ћеш за бога, човече, да приредиш такав ручак у сами часни петак?“ вели попадаја. „Ако је преосвећени ваљан, разориће ти кућу.“

Поп Ј. се само смеје, па вели: „Ни брига те жено. Ја знам шта знам.“

Пуцају прангије; дигла се ларма; прдосвећени улази. Он је као небо, воле и да грми и да се осмејива. Но није ни њему ни поп Ј. било у добри час, кад му паде на памет да загрми. Спazio је да женска дечица не стоје по правилу, кад их он благосиља, те узедо онако пред народом, читати поп Ј. лексију. Већ ману руком на она четврта кола у којима су били црвени појасеви, те рече: — нек иду напред у друго место. Зна се већ шта значи то.

Дотрча комшијница као без душе престрављеној попадаји у кујну. „Зло је друго. Онај је такав, да ће твој човек од њега данас још погинути. Пази на сваку ситницу, а непрестано вели: „Пропаде правослање, ал ја ћу вама показати. . .“ „Поп К. што је нуз њега дошапну ми само: „нека не нађе никакве замерке у кујни, јер на то врло пази, а за остало је лако.“

— „Јао наопако,“ заваца престрављена попадаја, „а ја сам напред казала, да је петак часног поста. Шта ћемо сад?“

Износе се лонци и шерпење из кујне, полупечени пилићи се бацају у комшијнску авлију; на огњишту се гаси и ватра.

Дошло је већ и подне; лице онога, што би хтео да буде владика разведрило се; кад ступи смерна попадаја у собу. „Опрости, владико, што те не могу боље угостити. Али у петак часног поста, забрањује нам то закон.“ — И она мету чинију ладног пасуља на сто.

Сто грома да су ударили пречасном у тањир, не би му горе било. . . И од ото доба, обилазећи стадо, није никад говорио пре ручка, да се не об-

држава православије. Многе је црвене појасове делио и поделио, али поп Ј. остаде без црвеног појаса. Извучите из овога наук ви други, и запамтите шта значи то: „да се не нађе замерке у кујни“.

С. К.

Књижевна погодба.

Једном Бечком књиждуру нуђаше неко своја два дела; прво је било „Кохбух“ — а друго његова „Одабрана стихотворенија“. За прво дело искао је 400 фор. — а друго је нудио бадава. — Књиждуар је пристао да штампа оба дела. За прво ће дати 400 фр. — а за друго писац њему да плати 400 фр. — Не знамо јесу ли се погодили.

Оригиналан завештај.

Видећи да ми се приближује час смрти, ево написах своју последњу вољу. Све моје имање остављам ономе човеку, који после смрти моје узме за жену моју удовицу. Тако сам бар сигуран, да ће бити ко год, ко ће се пре или после искрено заплакати, што сам умрло. — Н. Н.

Анегдота о Тургењеву.

За време бавлења И. С. Тургењева у Москви представи му се неки млад писац и замоли га да саслуша његову нову трагедију: „Иван Грозни“. Писац читаше одушевљено и не погледајући Тургењева. Прв крају другога чина примети он да је Тургењев извадио рубац из џепа и пренео га к челу. „Иване Сергијевићу, — ви плачете!“ викне усхићен писац. „Не плачем“ — одговори Тургењев, „само сам се ознојио.“

Прибележио Живко.

Из ловачког света.

А. Ја сам прошле зиме уловио тридесет зецова. Ако не верујеш, питај нашег поцу.

Б. Али наш поца не иде никад у лов. Ша од куда ће он то знати.

А. Но, па ја сам му приповедао.

ИСПРАВАК. У 7. броју овога листа, на првом ступцу 54 стране, врста 40, у место: *чему је довољна* — исправи овако: „*чему дабогме није довољна*“ и т. д.

Одговори уредништва.

М. С.—н. Први пут нам се појависте са прилозима, — и то велите да је на брзу руку написано. То се и познаје. Но добро ће бити ако нам и одсада, макар само про сто, без припера ка шале дојавите, шта се код вас

збива, — а ми ћемо то приликом употребити — што се употребити може. Оно што причаче о ортаклуку некога Керима са благодјејанским куваром, могло би само онда ући, кад би се ви целим именом потписали и одговорност на се примили.

„Поп и Фратар“. Тенденција ваше хумореске сасвим је ускок начелима, која ово уредништво руководе. Ничију веру (као таку) нећемо да омаловажавамо. Но тиме не буди речено, да ми попа или фратра (особито кад нису на своме месту) држимо за симбол вере. Али ваша је хумореска захватила дубље. Не прима се.

„Путовање на Вратоломију.“ Вратили смо вам, по жељи вашој, поштом натраг.

„Кад је био цар каплар.“ Нећемо ни почети читати. Док не добијемо и завршетак.

Некима. Има још понешто, од већих саставака, о чему не можемо засада одговора дати, јер још нисмо прочитали.

Одговори администрације.

Уредништву „Брке“, Београд. Ми Вам сваки број „Стармалог“ уредно одавде шаљемо, које Вам и тамошња пошта потврдити може, јер лист јамачно тамо свагда стиже. Ако не добијате лист, није наша кривица, као што јамачно није ни Ваша кривица. што ни ми „Брку“ већ давно никако не добијамо

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено-слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Рачунски примери за уч. 3.-ег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Историја Угарске, са уводом у историју света, за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н
" " " II.	60 "
Велика катавасија	1.— "
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.— "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књиждуарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књиждуарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РВА ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа од 15. марта 1885. до даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа) уторником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5½ сах. после подне.

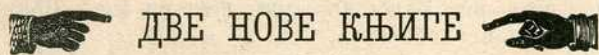
Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5½ сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5½ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5½ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10¾ сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28 фебр.) 1885. Агенција.

ДВЕ НОВЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СУ САД БАШ ИЗАШЛЕ.

I.

ЧИТАНКА

ЗА ПРВИ И ДРУГИ РАЗРЕД
НИЖИХ ЗАНАТЛИЈСКИХ ШКОЛА.

Мађарски написали:

Др. Геза Емерици

Мавро Гелери

управитељ занатлијских школа.

бележник зем. занат. задруге.

и

Јосиф Петерфи-Јагочки

министарски надзорник занат. школа.

За употребу српских ученика занатлијских школа

ПРИРЕДИО

Стеван В. Поповић

епарх. школ. референт.

Књига је тврдо укоричена и броји 300 страна.
Цена јој је 90 новч.

II.

ПЛОВИГРАД

ПРИЧА

ЖИЛ-ВЕРНОВА

ПРЕВЕО

Бранко Мушицки.

Књига је изнела 12 штампани табака на 8-ни, и цена јој је само 60 новч.

На обе књиге нека се на ручбине упућују
Штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ОГЛАСИ.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса је и брзо се суши.

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска даје.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта.

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

2-6

ПОШТОВАНИМ ДОМАЊИЦАМА

У интересу је сваке домаћице без сумње, да може у свако доба зготовити добру каву, а то се зацело најбоље даје постићи мешањем Чинкел-ове црвеног крста каве, која је као што сви признају најваљанији и најкуснији фабрикат.

За то не треба ни једна домаћица да пропусти, а да не набави за своју кућу:

ЧИНКЕЛ-ОВУ ЦРВЕНОГ КРСТА КАВУ.

Чинкел-ова црвеног крста кава може се добити у свакој већој специјалској трговини у округлим пакетима од круте хартије.

Онда је само права, ако има на њојзи заштитна белешка црвеног крста.

С поштовањем
15-15

Авг. Чинкел-ови синови
Aug. Tschinkel Söhne.

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
У ПР. А. В. И

LE HOUBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од SAWLEY & HENRY у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу отисак Le Houblon и ако важи картон има марку штитицу и етикету.

500 FEUILLES
SAWLEY & HENRY
FRANCAIS
PARIS

Fac-Similé de l'Etiquette
17 Rue Bezaux à PARIS